

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně: Odborová organizace Sluníčko, IČ: 22711554,
sídlem Petrušov 152, 571 01 Staré Město,
doručovací adresa: Tovární 1072/4, 571 01 Moravská Třebová,

proti
žalovanému: Úřad vlády České republiky,
sídlem nábreží Edvarda Beneše 128/4, 11800 Praha 1 – Malá
Strana,

o žalobě proti rozhodnutí Úřadu vlády České republiky ze dne 29. 10. 2024, č. j. 62321-2024-UVCR, sp. zn. SPIS-2024-30728,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí vedoucího Úřadu vlády České republiky (dále jen „žalovaný“) ze dne 29. 10. 2024, č. j. 62321-2024-UVCR, sp.zn. SPIS-2024-30728 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí Úřadu vlády České republiky (dále jen „Úřad vlády“) ze dne 7. 10. 2024, č. j. 59287-2024-UVCR, sp. zn. SPIS-2024-30728 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím odmítl Úřad vlády poskytnutí informací požadovaných v žalobkynině žádosti ze dne 20. 9. 2024, neboť se podle jeho názoru jednalo o požadavek na vytvoření nového názoru, resp. nového právního stanoviska.
3. Žalobkynina žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), ze dne 20. 9. 2024 byla následujícího znění: *„Předsedovi vlády jsme prostřednictvím Úřadu vlády ČR dne 5. 9. 2024 zaslali Žádost o opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu. Týkala se našeho podání ze dne 5. 7. 2024 „Podnět dle § 42 správního řádu, stížnost dle zákona č. 234/2014 Sb., § 79 (1) a žádost o vyloučení z projednávání a rozhodování věci.“ Podnět a stížnost se týkaly PhDr. Jindřicha Fryče, nejvyššího státního tajemníka. Kompetencemi k vyřízení věci disponuje služební orgán PhDr. Jindřicha Fryče, kterým je dle zákona č. 234/2014 Sb., § 10 (1) a) vláda. Žádost vyřídil 20. září 2024 pod čj. 56663-2024-UVCR, sp. zn. SPIS-2024-29697, Mgr. Jan Večeřa, ředitel Odboru právního Úřadu vlády ČR. Žádáme o informaci, dle jakého pověření či ustanovení jakého předpisu učinil Mgr. Jan Večeřa úkon, který náleží do kompetence předsedy vlády, tedy vyřídil naši žádost o opatření proti nečinnosti vlády (v postavení správního orgánu) dle § 80 správního řádu. Organizační řád takové pověření ani ustanovení neobsahuje a Mgr. Večeřa nám informaci o něm sdělit odmítá. Proto se domníváme, že pověřením Mgr. Jan Večeřa nedisponuje a úkony dle správního řádu jménem předsedy vlády činí protiprávně. Žádáme proto o vyloučení Mgr. Večeři z projednávání a rozhodování o této žádosti o informaci, neboť lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o jeho nepodjatosti.“*

II. Obsah žaloby

4. Žalobkyně ve věci uvedla tři hlavní žalobní námitky.
5. V první žalobní námitce žalobkyně namítá, že pan Mgr. Večeřa vládě a jejímu předsedovi nepostupuje (nepředává) opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, která se mu nelíbí, a vyřizuje je sám.
6. Ve druhé žalobní námitce žalobkyně namítá, že pokud Úřad vlády informací nedisponuje, může žádost o poskytnutí informace odmítnout podle § 11b (jestliže požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplývá ze zákona). Pan Mgr. Večeřa tak nepostupoval

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

zjevně proto, že by tím přiznal, že žádným pověřením k vyřizování žádostí o opatření proti nečinnosti vlády (v postavení správního orgánu) podle § 80 správního řádu nedisponuje. Proto rozhodnutí odůvodnil důvodem zástupným.

7. Ve třetí žalobní námitce žalobkyně namítá, že o námitce podjatosti pana Mgr. Večeři není oprávněn rozhodovat pan Mgr. Večeřa ani vedoucí Úřadu vlády, ale pouze jeho představený, kterým je pan Mgr. Ing. Filip Minář. Pan Mgr. Jan Večeřa, ředitel Odboru právního, si tedy protiprávně přisvojil a vykonává kompetence Vlády České republiky, jejího předsedy, svého nadřízeného – vrchního ředitele Sekce pro právo a ekonomiku, a zjevně píše i rozhodnutí podepisovaná vedoucím Úřadu vlády.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný setrvává na svých závěrech vyplývajících z napadeného rozhodnutí.
9. K první žalobní námitce uvádí žalovaný, že fakticky nejde o námitku proti napadenému rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí obsahovalo pasáž popisující, jak bylo naloženo s předchozí písemností žalobkyně, na kterou odkázala ve své žádosti o informace. V tomto popisu nešlo o vlastní odůvodnění, proč musela být předmětná žádost o informace odmítnuta. Podle žalovaného první žalobní námitka dále potvrzuje skutečnost, že se žalobkyně snaží polemizovat o úředních úkonech žalovaného v jiné věci, a domoci se jí požadovaného způsobu nakládání s jejími podáními.
10. K druhé žalobní námitce uvádí žalovaný, že § 11b informačního zákona se vztahuje na informaci, která by sice existovat mohla, ale povinný subjekt jí nedisponuje a ani nemá žádnou zákonnou povinnost jí disponovat. V posuzovaném případě požadovaná informace, kterou by byla odpověď na žadatelkou formulovaný dotaz, zcela zjevně neexistuje. Podle § 2 odst. 4 informačního zákona se povinnost poskytovat informace netýká požadavku na vytvoření nové informace.
11. K třetí žalobní námitce uvádí žalovaný, že námitku podjatosti považuje za nepodloženou. Není zřejmé, v čem spočívá střet zájmů ředitele Odboru právního Úřadu vlády, který objektivně posuzoval, zda požadovaná informace, tedy dokument obsahující odpovědi na vznesené dotazy, existuje, či nikoliv. Nadto žalovaný uvádí, že žalobkyně vznáší námitky podjatosti opakovaně, přičemž doposud podjatost úředních osob shledána nebyla, a žalovaný je považuje za osobní útoky.
12. Žalovaný odkazuje na opakovaná podání žalobkyně, kdy se u žalovaného od 30. 11. 2023 do 30. 11. 2024 jedná o cca 31 podání podle § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), 21 podání podle § 79 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů, 24 podání podle § 80 správního řádu, 3 stížnosti podle § 175 správního řádu, 8 žádostí podle § 14 správního řádu o vyloučení úředních osob z projednávání věcí, 29 žádostí podle zákona o informacích, jež v naprosté většině případů pokračují řízením o opravných prostředcích, tj. řízením o rozkladu, stížnosti či přezkumným řízením vedeném Úřadem pro ochranu osobních údajů. Dále již bylo na základě návrhu žalobkyně zahájeno 10 soudních řízení, včetně tohoto právě projednávaného. Vůči dvěma úředním osobám v Úřadu vlády bylo žalobkyní dokonce podáno oznámení o spáchání přestupku podle § 2 odst. 2 písm. g) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Věc je řešena Úřadem městské části Praha 1.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

IV. Posouzení žaloby

13. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, když účastníci s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili (souhlas žalobkyně byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován) a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
14. **K první žalobní námitce městský soud uvádí,** že posouzení skutečnosti, zda pan Mgr. Večeřa vládě a jejímu předsedovi postupuje či nepostupuje v jiných nesouvisejících správních řízeních žalobkyněna podání označená jako opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, je z hlediska nyní posuzované věci týkající se odmítnutí její žádosti podle informačního zákona ze dne 20. 9. 2024 nerelevantní. Žalobkyně v podané žalobě blíže nezdůvodnila relevanci této skutečnosti pro nyní posuzovanou věc. Proto městský soud první žalobní námitku jako nedůvodnou zamítl.
15. **K druhé žalobní námitce městský soud uvádí,** že při jejím posouzení vycházel z následující právní úpravy.
16. Podle § 2 odst. 4 informačního zákona „*povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*“
17. Podle § 3 odst. 3 informačního zákona „*informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.*“
18. Žalobkyně dne 20. 9. 2024 požádala o informaci, podle jakého pověření či ustanovení jakého předpisu učinil pan Mgr. Jan Večeřa úkon, který náleží do kompetence předsedy vlády, tedy vyřídil její žádost o opatření proti nečinnosti vlády (v postavení správního orgánu) podle § 80 správního řádu. Jak již městský soud uvedl výše, požadované informace Úřad vlády neposkytl žalobkyni s odkazem na § 2 odst. 4 informačního zákona; podle tohoto ustanovení povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že by po povinném subjektu požadovala vytvoření nových informací.
19. Dále při posouzení věci vycházel městský soud z následující rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu.
20. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vychází ze skutečnosti, že při výkladu zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba vždy zohlednit, že tento zákon je realizací čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, a proto „*je nutné zvolit takový postup, který ve svých důsledcích fakticky nezužuje rozsah ústavně zaručených práv, jinak by se orgán aplikující právo dostal do rozporu jednak s obecnou zásadou výkladu ve prospěch základních práv a svobod a jednak s příkazem šetření smyslu práv a nezneužívání možných omezení (čl. 4 odst. 4 Listiny)*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2003, č. j. 5 A 119/2001-38, publikovaný pod č. 74/2004 Sb. NSS). To však neznamená, že by soud neměl respektovat

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

zákonnou dikci § 2 a 3 citovaného zákona, z níž vyplývá, že povinnost poskytovat informace se nevztahuje na informace, které vzniknou v budoucnu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011, č. j. 6 As 33/2011-83).

21. Městský soud taktéž odkazuje na právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011, č. j. 6 As 33/2011-83, „*informace, které je povinný subjekt zavázán poskytnout, jsou existující informace, které jsou v dispozici povinného subjektu, a to zpravidla již v okamžiku doručení žádosti o poskytnutí informace povinnému subjektu (§ 2 odst. 4 a § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím).*“
22. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 107/2011–70, v bodě 17 uvádí, že „*povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací (§ 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím).* Toto ustanovení bylo do uvedeného zákona včleněno zákonem č. 61/2006 Sb. V důvodové zprávě k této novele se uvádí: „*Povinný subjekt je povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici. Naopak režim zákona o svobodném přístupu k informacím nestanovuje povinnost nové informace vytvářet či vyjadřovat názory povinného subjektu k určité problematice. Toto ustanovení nemá v žádném případě sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, má pouze zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona – zvláště časté jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání – k vypracovávání takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu. Pokud má být taková povinnost stanovena, musí tak učinit zvláštní zákon samostatnou úpravou (např. § 139 zákona č. 500/2004 Sb.). Naopak, pokud již povinný subjekt určitý dokument vypracoval a má tedy informace k dispozici, je povinen ji poskytnout. Podobně nebrání toto ustanovení vyhovět žádostem o výtahy z databází či části dokumentů.*“
23. V bodě 22 výše citovaného rozsudku rozlišuje NSS dvě situace, kdy „*jestliže se žádost o informace týká názoru povinného subjektu na určitou záležitost, který má povinný subjekt teprve zaujmout, pak je zcela namístě takovou žádost odmítnout s odkazem na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud se však žádost o informace týká názoru, který povinný subjekt již zaujal, nelze požadovanou informaci podřadit pod § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.*“
24. V bodě 23 výše citovaného rozsudku uvádí NSS, že „*je přitom nerozhodné, do jaké míry je požadovaná informace závazná, a to ať již pro služebně podřízené osoby či instančně podřízené správní orgány, nebo pro adresáty veřejné správy. Stejně tak není rozhodné, zda se jedná o názor oficiální, vyjádřený (resp. schválený) představenými osobami povinného subjektu, či o názor zaujatý úředními osobami, které se dané problematice věnují, aniž by měl „punc“ názoru oficiálního. Podstatné je, že názor byl utvořen a vyjádřen při výkonu působnosti povinného subjektu (§ 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím).*“
25. V bodě 24 výše citovaného rozsudku uvádí NSS, že „*vyluka z práva na informace obsažená v § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se týká pouze těch názorů povinného subjektu, které dosud nebyly formálně zaujaty. Slovem formálně přitom není myšlen žádný formalizovaný postup utváření názoru uvnitř povinného subjektu, nýbrž zachycení názoru (tedy informace) na jakýkoliv nosič (k tomu srov. § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím obsahující definici informace). Nedopadá tak na případy, kdy názory povinného subjektu byly zachyceny např. na list papíru, v elektronickém dokumentu atp.*“

26. Z výše uvedené judikatury vyplývá, že při výkladu informačního zákona je třeba vždy zohlednit ústavněprávní a lidskoprávní základ politického práva svobodně vyhledávat a šířit informace z čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Z tohoto důvodu nelze zvolit postup, který by ve svých důsledcích fakticky zužoval rozsah ústavně zaručených práv. To však neznamená, že by soud neměl respektovat zákonnou dikci § 2 a § 3 informačního zákona, z níž vyplývá, že povinnost poskytovat informace se nevztahuje na informace, které vzniknou v budoucnu. Povinnost poskytovat informace se vztahuje na existující informace, které jsou v dispozici povinného subjektu, a to zpravidla již v okamžiku doručení žádosti o poskytnutí informace povinnému subjektu. Režim informačního zákona nestanovuje povinnost nové informace vytvářet či vyjadřovat názory povinného subjektu k určité problematice.
27. Účelem § 2 odst. 4 informačního zákona je zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona, tedy žádostem o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání. K vypracovávání takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu. Výluka z práva na informace obsažená v § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se týká pouze těch názorů povinného subjektu, které dosud nebyly formálně zaujaty. Slovem formálně přitom není myšlen žádný formalizovaný postup utváření názoru uvnitř povinného subjektu, nýbrž zachycení názoru (tedy informace) na jakýkoliv nosič. Pokud se žádost týká názoru, který povinný subjekt již zaujal, vztahuje se na něj povinnost jej žadateli poskytnout. Je nerozhodné, do jaké míry je požadovaná informace závazná, zda se jedná o názor oficiální, vyjádřený (resp. schválený) představenými osobami povinného subjektu, či o názor zaujatý úředními osobami. Podstatné je, že názor byl utvořen a vyjádřen při výkonu působnosti povinného subjektu.
28. Žalobkynina žádost o informace byla posouzena Úřadem vlády jakožto žádost o vytvoření právního stanoviska. Podle prvostupňového i napadeného rozhodnutí Úřad vlády v minulosti formálně nezaujal k předmětné problematice žádné zaznamenané stanovisko. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že „*jestliže správní orgán I. stupně zjistil, že žádnou informaci ve smyslu citovaného ustanovení, kterou by bylo možno považovat za relevantní odpověď na žadatelčinu žádost, Úřad vlády nedisponuje, pak je zjevné, že jediný způsobem, jak by mohl žádosti vyhovět, by bylo vytvoření takové informace, která by s přihlédnutím k obsahu žádosti mít musela podobu stanoviska reagujícího na názory žadatelky předesťené v její žádosti.*“
29. Městský soud dále posuzoval, zda žádost žalobkyně směřující ke sdělení právního ustanovení či pověření, na jehož základě úřední osoba učinila úkon, představuje žádost o existující informaci ve smyslu § 3 odst. 3 informačního zákona, nebo zda jde o dotaz na vytvoření nového stanoviska, na nějž se informační povinnost nevztahuje podle § 2 odst. 4 informačního zákona.
30. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2011, č. j. 6 As 33/2011-83) se povinnost povinného subjektu poskytovat informace vztahuje pouze na existující informace, které má povinný subjekt zpravidla k dispozici v okamžiku doručení žádosti. Naopak se nevztahuje na informace, které teprve vzniknou, ani na dotazy vyžadující vytvoření právní analýzy či stanoviska.
31. Žalobkyně ve své žádosti požadovala sdělení konkrétního ustanovení právního předpisu či pověření, které bylo podkladem pro učinění konkrétního správního úkonu úřední osobou.

Podstatou tohoto dotazu je právní kvalifikace jednání správního orgánu, tedy jeho podřazení pod konkrétní právní normu. Jak však vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 107/2011-70, bod 22), pokud žádost směřuje k vyjádření názoru povinného subjektu, který teprve musí být zaujat, nejde o informaci ve smyslu informačního zákona, ale o požadavek na vytvoření nové informace.

32. V projednávané věci žalobkyně požadovala informaci o právním základu úkonu učiněného úřední osobou, tedy sdělení, podle jakého pověření či ustanovení právního předpisu byl tento úkon proveden. Tím však implicitně požadovala právní kvalifikaci daného jednání, tedy právní posouzení, zda úkon spadá do zákonné kompetence konkrétního orgánu a na základě jaké právní normy k němu došlo. Tato skutečnost je klíčová pro posouzení důvodnosti odmítnutí žádosti, neboť informační zákon zavazuje povinné subjekty pouze k poskytování existujících informací, které mají zpravidla k dispozici v okamžiku podání žádosti (srov. právní věta rozsudku NSS ze dne 20. 10. 2011, č. j. 6 As 33/2011-83).
33. Městský soud vycházel z toho, že pokud by se jednalo o existující dokument obsahující požadovanou informaci (např. rozhodnutí, v němž by bylo uvedeno příslušné zákonné zmocnění), povinný subjekt by byl povinen jej poskytnout. Úřad vlády však v napadeném rozhodnutí konstatoval, že takový dokument nemá, a že žádná taková informace nebyla v písemné podobě zaznamenána. Zároveň žalobkyně nedoložila, že by takový dokument existoval, resp. že by takový dokument měl existovat. Zároveň žalobkyně nedoložila, zda zde existovala povinnost správního orgánu takovým dokumentem disponovat, a ani jej blíže nespecifikovala ani neoznačila. Za těchto okolností by odpověď na žádost žalobkyně vyžadovala vytvoření nové právní analýzy, tedy interpretaci právních předpisů ve vztahu ke konkrétní situaci, což povinný subjekt není podle informačního zákona povinen provést. Je přitom nerozhodné, zda by odpověď povinného subjektu měla formální charakter právního stanoviska, nebo pouze sdělení relevantního ustanovení právního předpisu. Podstatné je, že povinný subjekt nebyl povinen vyhledávat, analyzovat a interpretovat právní normy, aby mohl na žádost žalobkyně odpovědět. Na základě výše uvedeného městský soud shledal, že Úřad vlády postupoval v souladu se zákonem, když žádost žalobkyně odmítl na základě § 2 odst. 4 informačního zákona.
34. Pokud by se povinný subjekt měl na základě žádosti zabývat otázkou právního výkladu či interpretace právních předpisů, nebylo by možné takový požadavek považovat za žádost o informaci, ale za dotaz na právní stanovisko, na nějž se informační zákon nevztahuje. Městský soud proto dospěl k závěru, že žádost žalobkyně nesměřovala k poskytnutí existující informace, ale k získání právní kvalifikace předchozího jednání správního orgánu. Jelikož se informační zákon na takové požadavky nevztahuje, postupoval Úřad vlády správně, když žádost žalobkyně odmítl podle § 2 odst. 4 informačního zákona. Proto městský soud druhou žalobní námitku jako nedůvodnou taktéž zamítl.
35. **K třetí žalobní námitce městský soud uvádí,** že při jejím posouzení vycházel z následující právní úpravy.
36. Podle § 14 odst. 1 správního řádu „*každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*“

37. Podle § 14 odst. 2 správního řádu „*úřední osoba není vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku.*“
38. K třetí žalobní námitce městský soud uvádí, že za poměr k věci ve smyslu citovaného ustanovení se považuje přímý zájem úřední osoby na projednávání věci, zejména zájem na jejím výsledku. Pochybnosti o nepodjatosti úřední osoby pro její poměr k účastníkům či jejich zástupcům pak mohou vzniknout zejména na základě vztahů příbuzenských a obdobných vztahů osob blízkých, stejně jako na základě jiných podstatných osobních poměrů mezi úřední osobou a účastníky řízení v konkrétní věci blíže nespecifikované zákonem.
39. Námitka podjatosti, kterou účastník řízení může uplatnit podle § 14 odst. 1 správního řádu, musí být zdůvodněna a účastník řízení musí uvést konkrétní skutečnosti, z nichž tvrzenou podjatost dovozuje. Postup, kterým je věc odnímána příslušné úřední osobě a přikázána jiné úřední osobě, je vyhrazen pouze pro ojedinělé případy. Úřední osoba může být vyloučena z projednání a rozhodnutí přidělené věci jen ze skutečně závažných důvodů, které jí brání rozhodnout v souladu se zákonem.
40. Žalobkyně však ve své námitce podjatosti neuvedla žádné skutečnosti, jež by svědčily o vztahu pana Mgr. Večeři k věci či k účastníkům řízení, a jež by zavdávaly pochybnost o jeho nepodjatosti. Takové skutečnosti nevyplývají ani z předloženého správního spisu. Lze-li z žalobkyniny třetí žalobní námitky vysledovat, že podjatost úřední osoby pana Mgr. Večeři shledává v jeho postupu a rozhodování v dalších věcech, v nichž vystupovala žalobkyně jako účastník řízení, městský soud zde uvádí, že z § 14 odst. 2 správního řádu vyplývá, že důvodem pro vyloučení úřední osoby nejsou okolnosti, které spočívají v jejím služebním poměru nebo pracovněprávním nebo jiném obdobném vztahu ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku. Úřední osoba tak nemůže být vyloučena z rozhodování věci pouze proto, že rozhodovala v jiné věci žalobkyně.
41. Uvádí-li žalobkyně v posuzované věci, že o jí uplatněné námitce podjatosti pana Mgr. Večeři není oprávněn rozhodovat ani pan Mgr. Večeřa, ani vedoucí Úřadu vlády, ale pouze jeho představený, kterým je pan Mgr. Ing. Filip Minář, pak městský soud konstatuje, že tomuto zákonnému požadavku bylo podle jeho názoru již vyhověno. Součástí správního spisu je i dokument ze dne 4. 7. 2024, č. j. 44406-2024-UVCR, sp. zn. SPIS-2024-14988, označen jako „*Odpověď na podání ze dne 16., 18., 24., 25. června a 1. července 2024*“, ze kterého vyplývá, že úřední osoba služebně nadřízená panu Mgr. Večeřovi, kterou je i podle tvrzení žalobkyně pan Mgr. Ing. Filip Minář, vrchní ředitel Sekce pro právo a ekonomiku, neshledala důvody pro vyloučení pana Mgr. Večeři z probíhajících správních řízení vedených s žalobkyní (ať už podle zákona č. 500/2004 Sb., zákona č. 234/2014 Sb., nebo podle informačního zákona) z důvodu uplatněné námitky podjatosti.
42. Žalobkyně následně ve správním řízení ani v řízení před městským soudem neuvedla další důvody, pro které by měl být pan Mgr. Večeřa vyloučen z řízení o její žádosti o informace pro uplatněnou námitku podjatosti. Proto městský soud třetí žalobní námitku jako nedůvodnou taktéž zamítl.

V.**Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení**

43. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým byly námitky žalobce zamítnuty, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobkyní nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
44. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. únor 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.